

Australijos *Book Industry Award* apdovanojimas
Geriausias metų grožinės literatūros kūrinys

Paslapčių saugotoja

Romano
RIVERTONO
DVARO
PASLAPTIS
autorė

JAUSMŲ KLASIKA

KATE MORTON

KATE
MORTON

*Paslapčių
saugotoja*

Romanas

Vilnius
2019

Selvai, draugei, agentei, pagalbininkei

Pirma dalis

LORELĒ

1

Atokus Anglijos kaimas, vasaros diena, septintojo dešimtmečio pradžia. Baltutėlis nepretenzingas fermerio namas, tinkas vietomis apsilaupęs, siena šliaužia raganė. Iš kamino vinguriuoja dūmelis, peršantis mintį apie šuntančius ant viryklės gardžius pietus. O lygios lysvės anapus namo, išdidus įvairiaspalvių stikliukų spindesys languose ir tvarkingai sulopytas čerpių stogas verčia galvoti apie priteklių ir sėkmę.

Plytų siena skiria sodą nuo laukų ir giraitės. Tarp susipynusių šaknų nuo amžių sruvena upeliukas, tai sužėrintis saulėje, tai vėl nyrantis į miško prieblandą, bet jo čiurlenimo iš čia negirdėti. Per toli. Namas, nematomas nuo kelio, stovi ilgos dulkėtos alėjos gale.

Aplinkui tylu ir ramybė, tik nežinia iš kur atsiradęs vėjelis šiuvena lapiją. Lankai, visuotinė praėjusio sezono pramoga, atremti į sieną ažuřiniame glicinijų šešėlyje. Vienakis pliušinis meškiukas išdidus eina sargybą žaliame skalbinių vežimėlyje, iš kurio gali matyti visą kiemą. Vazonų prikrauti sodo karučiai kantriai laukia po stogine.

Nors tylu, o gal kaip tik todėl, oras pritvinkęs maudžiančio laukimo, tarsi teatre prieš prasidedant spektakliui. Viskas dar prieš akis, visko dar gali nutikti...

– Lorele! – pasigirsta nepatenkintas vaiko balsas. – Lo-o-o-re-e-le, kurgi tu?

Kerai išsklaidyti. Žiūrovų salėje palengva gęsta šviesa, kyla uždanga.

Iš kažin kur išlenda vištos ir puola kapnoti žolę, išdygusią tarp sodo takelio plytų, iš laukų pasigirsta traktoriaus burzgimas. O aukštai viršum visko, išsitiesusi ant grindų medžio lajoje įrengtame namelyje, šešiolikmetė mergaitė liežuviu raičioja po gomurį citrininį ledinuką ir dūsauja.

Begėdiška versti juos taip ilgai ieškoti, tačiau dėl kaitros ir jaudinančios paslapties Lorelė tingi žaisti, juoba tokį mažvaikių žaidimą – slėpynes. Jeigu taip norėjo, tai dabar tegul kaip reikiant paprakaituoja. Kaip sako tėtis, viskas turi būti sąžininga, o be pastangų nepakliūsi į dangų. Lorelė nekalta, kad geba slėptis geriau už visus. Tiesa, ji vyresnė, bet juk ir seserys seniai nebe mažutės.

Be to, kaip tik šiandien Lorelė nenori, kad ją surastų. Gulėtų taip amžinai, ir kad plonytis suknelės audinys pleventų nuo vėjo liesdamas nuogus kelius, gulėtų ir galvotų apie jį.

Apie Bilį.

Lorelė užmerkė akis, ir jo vardas rausvu neono kursyvu plyks-telėjo tinklainėje. Oda pašiuurpo. Ledinukas saldžiai ritinėjosi lie-žuviu.

Bilis Baksteris.

Jo žvilgsnis virš tamsių akinių lęšių, ironiška šypsėnėlė, bri-liantiniu sutepti juodi plaukai...

Lorelė žino: tai visam gyvenimui. Prieš penkis šeštadienius jos su Širle išlipo iš autobuso ir pirmą kartą pamatė Bilį, su bičiuliais rūkantį ant šokių verandos laiptelių. Jų žvilgsniai susitiko ir Lorelė

baisiai apsidžiaugė, kad sekmadienio uždarbį išleido naujoms nailono kojiniams.

– Ei, Lorele, šitaip nesąžininga, – pasigirdo uždusios Airisės balsas.

Lorelė dar kiekiau užsimerkė.

Juodu su Biliu nepraleido nė vieno šokio. Muzikantai grojo vis greičiau, „prancūziška kriauklė“, kurią Lorelė taip kruopščiai susimeistravo, vis palygindama su mergaitėms skirtu žurnalo „Bunty“ viršeliu, išsitaršė, kojos virpėjo, tačiau ji šoko, kol galų gale priėjo supykusi Širlė, kuri liko be partnerio, ir suniurnėjo, kad jeigu jos pavėluos į paskutinį autobusą, joms daugiau nebeleis čia atvažiuoti. Širlė piktai trepsėjo kulniuku. Lorelė apdovanojo Bilį spindinčiu žvilgsniu, o jis paėmė ją už rankos, prisitraukė, ir ji neapsakomai aiškiai, akinamai suprato, kad išgyvena pačią nuostabiausią, pačią žaviausią savo gyvenimo akimirką.

– Na ir žinokis! – šūktelėjo Airisė. – Paskui nesiskusk, kad tau nekliuvo gimtadienio torto!

Saulė pliskino į namelio langiuką ir užmerktas akis užliejo karštu vyšninės kolas spalvos švytėjimu. Lorelė atsėdo, tačiau iš vietos nepajudėjo. Ji dievino mamos biskvitinį tortą su avietėmis ir plakta grietinėle, tačiau grasinimo neišsigando. Kai į iškylos pintinę paskubomis krovė pledus, gauzotą vandenį, maudymosi rankšluosčius ir naująjį tranzistorių, torto pjaustymo peilis liko užmirštas virtuvėje. Lorelė tai žinojo, nes kai seserys tik pradėjo žaisti slėpynes, užbėgo į tuščius, prieblandoje skendinčius namus, čiupo banderolę ir šalia vaisių vazos pastebėjo peilį, perrištą raudonu kaspinu.

Tik šituo peiliu būdavo pjaustomi tortai, iškepti Nikolsonų namuose Kalėdoms, gimtadieniams ar šiaip pasismaginti – mama šventai laikėsi šeimos tradicijų. Vadinas, kol ko nors nenusiūs

peilio, Lorelė gali ramiai tūnoti čia, medyje. Namuose, kur amžinai viskas aukštyn kojomis ir trankomos durys, išmoksti vertinti retas laisvės akimirkas.

Šiandien Lorelė ypač norėjo pabūti viena.

Banderolę atnešė ketvirtadienį. Laimė, paštininką sutiko Roza – ne Airisė, Dafnė ar, sergėk Dieve, mama. Lorelė iškart susivokė, nuo ko siuntinys. Skruostai užsiplieskė, ji klumpančiu liežuviu sumurmėjo kažką apie plokštelę, kurią paskolino Širlė. Galėjo ir nesivarginti: Roza jos jau nesiklausė, o stebėjo drugelį, nutūpusį ant sodo tvoros.

Tos pačios dienos vakare, kai visa šeima žiūrėjo per televizorių „Muzikos automata“, Airisė ir Dafnė ginčijosi, kuris gražesnis – Klifas Ričardas ar Adamas Feitas, o tėtis piktinosi, kad Feitas mėgina kalbėti su amerikietišku akcentu ir kad anglai apskritai nebeteko savigarbos, Lorelė ištykino į vonios kambarį, užsidarė duris ir prigludusi prie jų nugara nušliuozė ant grindų.

Virpančiais pirštais ji atplėšė banderolę.

Ant kelių slystelėjo maža knygutė. Per rūkomąjį popierių, į kurią buvo suvyniota, Lorelė spėjo perskaityti pavadinimą: „Gimtadienio šventė“, Haroldas Pinteris*.

Nuo tada knygelė kiekvieną vakarą gulėdavo Lorelės pagalvės užvalkale – miegoti buvo kietoka, tačiau išsiskirti su šia brange-nybe ji tiesiog nepajėgė.

Lorelė tikėjo, kad kiekvieną žmogų ištinka lūžio akimirkos, kai rami gyvenimo srovė staiga pasikeičia. Pinterio pjesė ir tapo tokiu įvykiu. Lorelė perskaitė apie spektaklį laikraštyje ir nusprendė trūks plyš jį pamatyti. Tėvams pasakė, kad važiuoja pas

* Haroldas Pinteris (1930–2008) – anglų dramaturgas, poetas, režisierius, aktorius, visuomenės veikėjas, 2005 m. Nobelio literatūros premijos laureatas. Pirmas jo pjesės „Gimtadienio šventė“ (1957 m.) pastatymas patyrė nesėkmę, bet vėliau ji buvo pripažinta vienu didžiausių anglų klasikos šedevrų (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

Širle. Draugę primokė jos neišduoti, o pati sėdo į Kembridžo autobusą.

Tai buvo jos pirma savarankiška kelionė, ir iš salės tamsos stebėdama, kaip Stenlio gimimo diena virsta košmaru, Lorelė patyrė stipriausią sukrėtimą gyvenime. Ją apėmė ekstazė, panaši į tą, kurią seserys Bakston išgyvendavo per kiekvienas sekmadienio pamaldas, nors Lorelė įtarė, kad dėl to kaltas ne Dievo žodis, o neseniai paskirtas jaunas pastorius. Sėdėdama pigioje vietoje Lorelė jautė, kaip dega veidas, kaip scenos vyksmo energija plūsta tiesiai į kraują, ir suprato, jog kelio atgal nėra.

Ji ilgai nesiryžo niekam patikėti savo paslapties, kol vieną vakarą, glausdama skruostą prie odinės Bilio striukės (jo ranka gulėjo jai ant peties), viską jam papasakojo...

Lorelė išsitraukė iš knygos raštelį. Bilis su motociklu lauks jos prie įvažos į alėją pusę trečios. Jis nori parodyti jai savo pamėgtą vietą pakrantėje.

Lorelė žvilgtelėjo į laikrodį. Be kelių minučių antra.

Išklausęs Lorelės, Bilis leidosi pasakoti apie Londoną, apie teatrus ir muzikos grupes, grojančias bevardžiuose naktiniuose klubuose, ir jai prieš akis ėmė suktis neįtikėtinų galimybių kaleidoskopas. O paskui jis Lorelę pabučiavo. Tai buvo jos pirmas tikras bučinys – tarsi viduje būtų sprogsi elektros lemputė ir nutvieskusi viską aplinkui akinančia šviesa.

Ji pasisiekė veidrodėlį, kurį buvo nukniaukusi iš Dafnės, ir ėmėsi tyrinėti juodas strėliukes akių kampučiuose. Įsitikinusi, kad jos simetriškos, susiglostė kirpčiukus ir pamėgino prisiminti, ko dar nepadarė. Rankšluostis! Maudymosi kostiumėlį buvo iš anksto apsivilkusi po suknele. Tėvams pasakė, kad ponias Hodžkins paprašė jos sutvarkyti kirpyklą.

Lorelė paslėpė veidrodėlį ir prikando nagą. Jai nepatiko

apgaudinėti tėvus. Lorelė visada buvo paklusni mergaitė, paklauskite nors ir mamos draugių, mokytojų ar ponios Hodžkins, bet kas jai beliko? Kaip tėčiui ir mamai papasakoti apie Bilį?

Tėvai tikrai nesupras, juk jie niekada nemylėjo. Argi galima meile vadinti tą atsargų jausmą, kurį vienas kitam puoselėja suaugusieji ir kurį parodo papplekšnodami per petį ir paklausdami: „Gal užplikyti tau arbatos?“ Lorelė atsiduso. Kur kas paprasčiau manyti, kad niekas ir niekada nepatyrė tokio karščio, tokio širdies plakimo, tokios fizinės – Lorelė visa išraudo – traukos.

Vėjo gūsis atnešė mamos juoko nuoplėšą. Brangioji mamytė, švelniai pagalvojo Lorelė, juk ji nekalta, kad jos jaunystė sutapo su karu ir kad tėtį ji susitiko būdama jau dvidešimt penkerių. Kad ligi šiol meistrauja vaikams popierinius laivelius. Didžiausias jos gyvenimo pasiekimas – laimėtas daržininkų konkursas ir nuotrauka laikraštyje. (Tiesa, ne vietiniame, o sostinės, išspausdinta drauge su dideliu reportažu apie provincijos naujienas.) Širlės tėvas, advokatas, pats iškirpo tą žinutę. Mama apsimetė sumišusi ir, regis, ne itin apsidžiaugė, kai tėtis priklįjavo žinutę prie naujo šaldytuvo durelių, tačiau nuplėšti nenuplėšė. Ji iš tiesų didžiavosi savo neįtikėtinais ilgomis ryškiai raudonomis pupelėmis. Čia ir visa bėda. Lorelė išspjovė ilgą nago atplaišą. Moterį, kuri didžiuojasi pupelėmis, lengviau apgauti, negu priverst pripažinti, kad pasaulis pasikeitė.

Lorelė nebuvo pratusi apgaudinėti. Nikolsonai pasižymėjo įtartinu atsidavimu vienas kitam. Beje, taip buvo anksčiau. O paskui viskas pasikeitė. Ir nors Lorelės elgesys liko koks buvęs, pati ji jautė, kad palengva tolsta nuo saviškių. Vėjelis užžėrė ant veido plaukus ir Lorelė atsiduso. Per vakarienę tėtis įprastai juokavo – kaip visada, nejuokingai, tačiau mama ir seserys vis tiek kvatojo, – ir Lorelei atrodė, kad ji stebi juos iš šalies. Tarsi jie visi

važiuotų traukiniu, o ji stovėtų perone ir žiūrėtų jiems įkandin.

Iš tiesų išvažiuoti rengėsi Lorelė, ir labai greitai. Ketino stoti į Sceninės kalbos ir dramos mokyklą. Ką pasakys tėvai, kai ji pareikš norinti gyventi atskirai? Jų abiejų nėra maž nedomina bruzdus didmiesčio gyvenimas – mama Londone nėra buvusi nuo tada, kai Lorelė išvydo pasaulį. Žinia, kad vyriausioji duktė sumanė namų jaukumą iškeisti į mįslingą kulisų gyvenimą, tikriausiai privers ją suakmenėti.

Apacioje ant virvės džiūvo šlapi skalbiniai. Džinsų, taip niekinamų močiutės Nikolson („Lorele, tu atro dai pigiai, o merginai nėra nieko blogiau, negu atrodyti prieinamai“), klešnės pliauškęs viena į kitą ir gąsdino viensparnę vištą, kuri kudakuodama lėkė ratais po kiemą. Lorelė užsismaukė ant nosies tamsius akinius baltais rėmeliais ir atsišliejo nugarą į namelio sieną.

Kaltas karas. Nuo jo pabaigos praėjo jau šešiolika metų – visas Lorelės gyvenimas, – o pasaulis nestovi vietoje. Dujokaukės, karinė uniforma ir maisto kortelės tvirtai užrakintos sename rusvai žalsvos spalvos tėčio lagamine ant aukšto. Liūdna, kad kai kurie žmonės – visa karta, tie, kurie persirito per dvidešimt penkerius, – vis dar mini praeitį.

Bilis tarė, kad neverta mėginti juos perkalbėti. Pavadino tai praraja tarp kartų ir įtikinėjo, esą su tėvais aiškintis beprasmiška. Kaip sakoma Alano Silitou* knygoje, kurią jis nešiojasi kišenėje, seniai nepajėgūs suprasti jaunimo poreikių, o jeigu jie jus supranta, vadinasi, jūs kažką darote ne taip.

Lorelės, paklusnios ir mylinčios dukters, širdyje kažkas priešinosi Bilio idėjoms, tačiau aiškintis ji neturėjo kada. Mintys vis

* Alanas Silitou (1928–2010) – anglų poetas ir prozininkas. Pirmasis jo romanas „Šeštadienį vakare, pirmadienį ryte“ pasakoja apie dirbančio jaunimo problemas ir yra persmelktas pokario nusivylimo.

veržėsi į tuos vasaros vakarus, kai, išsisukusi nuo seserų ir pasi-kišusi po palaidinę tranzistorių, ji plakančia širdimi išbėgdavo į šiltas prieblandas ir įsliuogdavo čia, į medinį namelį tarp šakų. Čia, susiradusi Liuksemburgo radijo stotį, Lorelė guldavosi ant nugaros, ir muzika nunešdavo ją toli toli. Muzika sunkdavosi per sienas, užtvindydavo senuosius laukus madingais ritmais, ir Lorelė išgyvendavo svaiginantį vienovės jausmą. Ji jautėsi esanti pasaulinio sąmokslo bendrininkė, priklausanti slaptai jaunimo bendrijai, kurios nariai šią akimirką klausosi tos pačios muzikos ir taip pat kaip ji žvelgia į gyvenimą, į pasaulį ir į laukiančią ateitį...

Lorelė atmerkė akis ir stebėdama kovų pulkelį patenkinta pasiražė. Skriskit, paukšteliai, skriskit. Greitai ir ji išskris, tik baigs mokyklą. Kol paukščiai neištirpo mėlynėje, Lorelė išplėstomis akimis sekė jų skrydį tarusi sau: jeigu nesumirksės, viskas baigsis gerai, ir tėvai supras, kad ji teisi.

Akys pritvinko ašarų ir Lorelė nuleido žvilgsnį į miegamojo langą, į astrus, kuriuos jos su mama pasodino ant katino Konstelio kapelio, į plyšį mūro sienoje, kuriame ji slapčiomis palikdavo raštelius elfams.

Lorelė beveik neprisiminė savęs vaikystėje. Migloti prisiminimai, kaip rinkdavo kriaukleles pajūryje, kaip vakarieniaudavo močiutės pensiono „Jūros mėlis“ svetainėje, buvo panašūs į sapnus. Visas sąmoningas jos gyvenimas prabėgo Žaliosios Lomos fermoje. Lorelė neketino įsitaisyti verandoje savo krėslu, bet jai patiko žiūrėti, kaip tėvai kas vakarą susėda į savuosius, patiko prieš užmiegant klausytis tylių jų pokalbių už plonos sienos ir ištiesus ranką pusiaumiegom paliesti kurią nors iš seserų.

Ji ilgėsis jų.

Lorelė sumirksėjo. Ji ilgėsis jų. Staiga užplūdo netekties jaus-

mas. Seserys neatsiklaususios imdavo jos sukneles, gadindavo lūpų dažus, subraižydavo plokšteles, tačiau Lorelė neįsivaizdavo, kaip gyvens be triukšmo ir riksmų, amžinų kivirčų ir audringų susitaikymų. Jos buvo panašios į vienos vados šunyčius. Keldavo sumaištį svetimiems ir tuo didžiavosi. Seserys Nikolson: Lorelė, Roza, Airisė ir Dafnė. Žodžiu, tikras gėlynas, šaukdavo tėtis, kai jam pasitaikydavo padauginti. Tikra bausmė, bambėjo senelė, kai atvykdavo paviešėti.

Iš tolo Lorelę pasiekė jų spieгимas. Viduje tarsi susispaudė spyruoklė. Jai buvo nesunku įsivaizduoti jas prie upelio, tarsi senovinėje graviūroje. Siautėja seklumoje, sijonai šonuose pakišti po kelnaičių guma. Roza pasislėpusi už akmenų, pliuškendama liesomis kojomis vandenyje ji piešia ant smėlio šlapiu virbeliu; Airisė spėjo peršlapti iki siūlo galo ir baisiai supyko; Dafnė purto garbanėles, perpus sulinkusi iš juoko.

Languotasis pledas turbūt patiestas ant žolės, mama stovi iki kelių vandenyje ir paleidžia plaukti paskutinį laivelį. Tėtis stebi nuo kranto: kelnės paraitotos, tarp lūpų cigaretė. Veide lengva nuostaba, tarsi jis vis dar negali patikėti savo sėkme.

Jam prie kojų mažylis. Šlepsi per vandenį basomis pėdutėmis, springsta juoku ir tiesia putlias rankytes į motiną. Jų akių šviesa...

Mažylis. Žinoma, jis turi vardą. Džeraldas. Tačiau niekas jo taip nevadina; Džeraldas – pernelyg rimtas vardas. Šiandien jam sukako dveji metai, tačiau veidelis tebėra kūdikiškai apskritas, skruostuose duobutės, akys išdykėliška dega, o dar tos nuostabios storos jo šlaunytės!.. Kartais Lorelei sunku susivaldyti, kad negniaužytų jo per smarkiai. Visos seserys siekia brolio palankumo, ir kiekviena įsitikinusi, kad yra išskiriama iš kitų, nors iš tikrųjų jo numylėtinė Lorelė.

Nejaugi ji praleis antrąjį jo gimtadienį? Ir ką ji sau mano? Tūno

čia ištisą valandą. O juk vakare ketina išsmukti į pasimatymą su Biliu!

Lorelei iš gėdos net užėmė kvapą, bet ji tuoj pat sumetė, kaip viską ištaisyti: reikia nusileisti iš medžio, nulėkti į virtuvę peilio ir nunešti jį prie upelio. Ji pasirodys esanti gera dukra, pavyzdys jaunesnėms. O jeigu suskubs per dešimt minučių, užsidirbs papildomų taškų. Šiltas vėjas glostė įdegusias blauzdas. Negaišiuodama Lorelė pastatė koją ant viršutinio kopėčių skersinio.

Vėliau Lorelė dažnai klausdavo savęs, kaip viskas būtų pasisukę, jeigu iš namelio ji būtų išlindusi šiek tiek lėčiau. Gal baisių įvykių būtų pavykę išvengti. Tačiau ji skubėjo, ir įvyko tai, kas įvyko. Lorelę kamavo miglotas kaltės jausmas, tačiau ar galėjo ji elgtis kitaip? Visai neseniai ji norėjo pabūti viena, dabar nekantravo atsidurti įvykių sūkuryje. Ji buvo tarsi vėtrungė ant stogo, ją mėtė iš vieno kraštutinumo į kitą. Jaudinantis ir šiek tiek gąsdinantis jausmas.

Lorelė taip skubinosi pas saviškius, kad keliu brūkštelėjo per medinį slenkstuką. Raukydamasi iš skausmo nuleido akis į raudoną kraujo srovele. Nieko nepadarysi, teks grįžti.

Sėdėdama ant namelio grindų ji apžiūrinėjo įbrėžimą ir spėliojo, ar pastebės Bilis ant jos kelio uždžiūvusį šašiuką. Staiga nuo upelio pusės pasigirdo triukšmas. Barnabis dūmė per aukštą žolę, ausys pliaukšėjo vėjyje lyg aksomo sparnai. Mama, vilkinti pačios pasisiūta suknele, ėjo įkandin per laukymę. Mažylius Džeris buvo patogiausiai įsitaisęs jai ant rankų, nuogos kojytės kyšojo iš paplūdimio kostiumėlio, saugančio švelnią odą nuo saulės.

Jie buvo toli, tačiau vėjo gūsis atnešė dainos nuotrupą. Šią dainelę mama kadaise dainavo jiems visiems. Lėtai braukdavo pirštu nuo pilvo iki smakro, mažyliai alpėdavo iš pasitenkinimo,

kvatodavo ir prašydavo: „Dar! Dar!“ (nors jiems išeidavo „Da! Da!“).

Šiuodu – motina ir kūdikis – buvo taip užsiėmę vienas kitu ir atrodė taip idiliškai saulės užlietoje laukymėje, kad Lorelės širdį užplūdo džiaugsmas, sumišęs su pavydžiu liūdesiu.

Mama atsidarė vartelius ir patraukė namo link. O juk atėjo peilio tortui, susivokė Lorelė. Kokia nesėkmė!

Sulig kiekvienu mamos žingsniu galimybė pasiteisinti tirpo akyse. Lorelė pasipūtė ir, užuot išlipusi iš medžio ar pašaukusi mamą, atsigulė ant grindų ir atsidavė niūriam sąstingui.

Į sieną atremtas lankas be garso nuvirto į žolę ir Lorelė palaikė tai bežadžiu solidarumo ženklui. Tegul kaip reikiant jos pasiilgsta, o ji ateis prie upelio, kai bus pasirengusi. Lorelė kaip tik ketino dar kartą perskaityti „Gimtadienio šventę“, pasvajoti apie suaugusiųjų gyvenimą toli nuo šių vietų, apie gražų gyvenimą, kuriame nebūna nubrodintų kelių.

Tolimajame alėjos gale pasirodė neaiškus vyriškio siluetas. Vėliau Lorelė neįstengė paaiškinti, kas privertė ją pakelti akis. Vieną akimirką ji su siaubu pagalvojo, kad Bilis atvažiavo anksčiau ir nusprendė pats pas ją užsukti. Ir tik tada, kai vyras priartėjo ir Lorelė pamatė, kaip jis apsirengęs: vienmarškinis, juodomis kelnėmis, su juoda senamade skrybėle, – ji su palengvėjimu atsiduso.

Palengvėjimą pakeitė smalsumas. Svetimi retai užklysta į fermą, juoba pėsti. Tačiau stebint nepažįstamąjį Lorelę apėmė *déjà vu* jausmas. Bet nesvarbu, ji įsitaisiusi puikiame stebėjimo punkte, ir būtų nuodėmė nepasinaudoti proga patyliukais jį apžiūrėti.

Alkūnėmis atsirėmusi į palangę Lorelė įdėmiai sekė akimis artėjančią vyriškį. Gana gražus, nors ir nebejaunas, laikosi oriai. Nepažįstamasis atrodė kaip žmogus, kuris neturi kur skubėti.

Bet kurį tėčio draugą fermerį Lorelė būtų pažinusi iš tolo. Paklydo? Vargu. Ferma toli nuo kelių. Gal čigonas ar valkata, iš tų, kurie kartais užklysta čia ieškodami darbo? O kas, jeigu – ši baisi mintis privertė Lorelę krūptelėti – čia tas, apie kurį rašė čionykščiam laikraštyje? Suaugusieji kalbėjo apie jį aiškiai nerimaudami. Apie nepažįstamąjį, trikdantį gamtoje taikiai poilsiaujančių kompanijų ramybę ir gąsdinantį moteris nuošaliausiose žemupio vietose.

Lorelė krūptelėjo, tačiau ne, pavojus pasirodė netikras. Nepažįstamasis nebuvo valkata – ant peties turėjo pasikabinęs odinį krepšį. Viso labo prekybos agentas, įkalbinės mamą pirkti kokią nors enciklopediją, be kurios, girdi, ji niekaip neapsieis.

Nusivylusi Lorelė nusigręžė nuo lango.

Po kelių minučių, iš apačios pasigirdo žemas Barnabio urzgimas. Spanielis stovėjo alėjos vidury nenuleisdamas akių nuo nepažįstamojo, kuris tiesė ranką atsidaryti geležinius sodo vartelius.

– Ša, Barnabi, – iš namo pasigirdo mamos balsas. – Mes jau einame. – Išnirusi iš tamsaus prieangio, ji sustojo ant slenksčio, kažką sukuždėjo mažyliui į ausį, pakštelėjo jam į rausvą žanduką ir šis nušvito šypsena.

Varteliai anapus namo girgžtelėjo – vyriai seniai buvo netepti, – ir šuo vėl suurgė. Jo kailis ant sprando pasišiaušė.

– Liaukis, Barnabi, – pakartojo mama. – Ir kas tau užėjo?

Nepažįstamasis išėjo iš už kampo, mama atsigręžė, ir šypsena dingo jai nuo veido.

– Sveika, – ištarė nepažįstamasis ir paeiliui nusibraukė nosine smilkinius. – Puiki pasitaikė dienele.

Išvydęs nematytą žmogų, mažylis išsišiepė iš pasitenkinimo ir ištiesė į jį putlias rankytes. Niekas nebūtų atsispyręs tokiam

kvietimui, ir nepažįstamasis, įsikišęs nosinę į kišenę, žingtelėjo į priekį pakėlęs ranką, tarsi laimindamas vaikutį.

Tada mama stebėtinai sukruto: atšokusi ji staigiai padėjo mažylį ant plikos žemės sau už nugaros, ir šis, nepratęs prie tokio elgesio, pravirko.

Lorelė sustingo nepajėgdama pajudėti iš vietos. Kaip gyva nebuvo mačiusi šitokio mamos veido. Baimė, susivokė ji. Mama buvo mirtinai išsigandusi. Lorelė pajuto, kad visas jos pasitikėjimas savimi išgaravo, jo vieton plūstelėjo ledinis nerimas.

– Sveika, Dorote, – tarė nepažįstamasis. – Senokai nesimatėme.

Jis žino mamos vardą! Šis žmogus nėra svetimas.

Vyriškis vėl prabilo, tačiau per tyliai Lorelės ausims. Mama tylomis linktelėjo. Tada pakėlė veidą į saulę ir akimirką prisimerkė.

Toliau įvykiai rutuliojosi žaibiškai.

Lorelė niekada nepamirš to sidabriško tvyksnio. Trumputę akimirką saulė blykstelėjo ašmenyse. Tada peilis – šventiniais, ypatingoms progoms skirtas peilis – nusileido ir giliai susmigo vyriškiui į krūtinę. Laikas sustojo, tada pasileido šuoliais. Vyras riktėlėjo, veidą iškreipė skausmo, nuostabos ir siaubo grimasa. Jis buvo besiekiąs kaulinės rankenos ten, kur kraujas jau persisunkė per marškinius, parkrito ir šiltas vėjas nurideno dulkėta alėja jo skrybėlę.

Šuo lojo kaip užsuktas, mažylis rėkė net išraudęs, bet Lorelė garsų beveik negirdėjo, juos nustelbė trenksmas ausyse ir švokštimas krūtinėje.

Raudonas kaspinėlis ant peilio rankenos atsirišo, vėjas priplakė jį prie akmenų, juosiančių gėlyną. Daugiau Lorelė nieko nematė: akyse plykstelėjo ir sustingo žvaigždės, viskas aplinkui pajuodo.

2

Safolkas, 2011 metai

Safolkas pasitiko ją lietumi. Lorelė neprisiminė, kad jos vaikystėje kada nors būtų liję. Ligoninė buvo kitame miesto gale ir automobilis ilgai rėpliojo per Didžiosios gatvės balas. Pagaliau jis įsuko į įvažiuojamąjį keliuką ir apsukęs ratą sustojo priešais duris. Lorelė išsitraukė pudrinę, patempė odą ties smilkiniu ir ramiai stebėjo, kaip vėl susitelkia raukšlėlės. Tada tą pačią operaciją pakartojo su kitu smilkiniu. „Žmonėms patinka jūsų raukšlės.“ Taip sako jos agentė, taip šūkčioja režisieriaus padėjėjai, taip kužda grimuotojai, mosuodami šepetėliu ir puikuodamiesi papiktinančia jaunyste. Prieš kelis mėnesius vienas interneto leidinys pasiūlė skaitytojams išrinkti „Tautos veidą“. Lorelei atiteko garbinga antroji vieta. Rašė, kad jos raukšlės sužadina žmonėms saugumo jausmą.

Bepigu jiems kalbėti. O Lorelė nuo tokių kalbų pasijunta esanti senė.

„Bet juk ir esu senė, – pagalvojo ji uždarydama pudrinę. – Palyginti su manimi, net ponija Robinson jauniklė.“ Dvidešimt penkeri metai praėjo nuo tada, kai Lorelė karališkajame nacionaliniame

teatre vaidino „Absolvente“*. Kažkas persuko laikrodžio rodykles, kai ji netyčia nusigręžė, kitaip to nepaaiškinsi.

Vairuotojas atidarė dureles ir, laikydamas Lorelei virš galvos skėtį, palydėjo ją iki durų.

– Ačiū, Markai. Prisimenate, iš kur reikės paimti mane penktadienį?

Markas pastatė ant žemės jos kelioninį krepšį ir suglaudė skėtį.

– Iš fermos aname mieste pakraštyje, siauros alėjos gale. Ar antrą valandą tiks?

Tiks. Vairuotojas linktelėjo ir per lietu nusiskubino prie mašinos. Lorelė žiūrėjo įkandin nuvažiuojančio automobilio ir jau ilgėjosi šilto salono ir ilgos kelionės tingaus dyko buvimo. Kad taip kur nors išvažiavus, kuo toliau nuo čia.

Ji pažvelgė į duris, bet vidun nesiskubino, išsitraukė cigaretę ir nesirūpindama, kaip atrodo iš šalies, godžiai užsirūkė. Naktį prastai miegojo. Sapnavo mamą, namus, seseris ir mažylį Džerį. Jis tiesė jai paties sumeistrautą žaislinį kosminį laivą ir sakė, jog kada nors išras laiko mašiną, sugrįš į praeitį ir viską ištaisys. „Ką ištaisys?“ – klausė ji sapne. Viską, kas išėjo negerai. Jeigu ji nori, jis pasiims ją kartu.

Ji norėjo.

Ligoninės durys atsidarė, į prieangį purptelėjo dvi jaunutės slaugytojos. Viena, atpažinusi Lorelę, nustebusi išplėtė akis. Lorelė šaltai linktelėjo, nušveitė nuorūką į šiukšlinę, o slaugytoja kažką pakuždėjo draugei į ausį.

Roza laukė vestibulyje, krėsle prie sienos, ir sekundės dalį Lorelė išvydo jaunėlę seserį iš šalies. Megzto violetinio šaliko

* „The Graduate“ – pjesė pagal to paties pavadinimo Charleso Webbo romaną. Ponia Robinson – pusamžė moteris, sugundžiusi ką tik baigusį koledžą pagrindinį pjesės veikėją.

galai surišti ant krūtinės, nepaklusnūs žili plaukai supinti į kasą. Pamačiusi, kad uodegėlės galą Roza sutvirtino vaistinės gumele, Lorelė vos neapsiverkė iš nepakeliama švelnumo.

– Roza, šimtas metų! – šūktelėjo ji, po aukštuomenės damos kauke slėpdama tikruosius jausmus ir beveik nesigėdydama savęs. – Viešpatie, kada paskutinį kartą matėmės?

Jos apsikabino ir Lorelė pajuto pažįstamą, bet tokį nederamą čia levandų kvapą. Taip vasaros vakarais kvepėdavo močiutės Nikolson pensionate „Jūros mėlis“.

– Džiaugiuosi, kad esi čia, – pakeliui į palatą pasakė Roza.

– Argi galėjau likti nuošalyje?

– Žinoma, suprantu.

– Būčiau atvažiavusi anksčiau, jeigu ne interviu.

– Girdėjau.

– Ir pabūčiau ilgiau, jeigu ne repeticijos. Filmavimas prasidės po dviejų savaitių.

– Aš viską žinau, – Roza nuoširdžiai spustelėjo jai ranką. – Mama baisiai apsidžiaugs. Mes taip didžiuojamės tavimi, Lola. Mes visi.

Lorelei visada atrodė keista klausytis saviškių sakomų komplimentų ir ji nieko neatsakė.

– O kur visi kiti?

– Dar nesusirinko. Airisė įstrigo spūstyje, Dafnė atvažiuos vakare tiesiai iš oro uosto. Žadėjo pakeliui paskambinti.

– O Džeris? Kaip visada, pagal ypatingą tvarkaraštį?

Roza, vienintelė romi avelė tarp aštrialiežuvių Nikolsonų, nušiųpsojo. Jų broliui, gebančiam apskaičiuoti tolimų galaktikų koordinates, atvykimo laiko klausimas visada būdavo neišsprendžiamas.

Seserys pasuko už kampo ir atsidūrė priešais duris su užrašu

„Dorotė Nikolson“. Roza buvo besiekianti skambučio, bet iškart atitraukė ranką.

– Lola, turiu tave perspėti. Nuo tada, kai matėtės pastarąjį kartą, jai pablogėjo. Kartais būna kaip buvusi, o kartais... – Roza suėmė ilgą karolių vėrinį ir sukuždėjo: – Kartais jos mintys painiojasi, ji mini praeitį, kalba kažkokius nesuprantamus dalykus. Slaugytojos tikina, esą tokios būklės ligoniui tai natūralu. Tabletės padeda, bet tada ji tampa lyg nesava. Vargu ar šiandien tau pavyks su ja susišnekėti.

Lorelė linktelėjo. Telefonu daktaras jai sakė tą patį. Jis taip ilgai vengė tiesaus atsakymo ir gėdingai suko aplinkui: „ilgos kelionės pabaiga“, „metas suvesti balansą“, „amžinasis miegas“, kad Lorelė neištvėrė.

„Kitaip sakant, mano motina miršta?“ – rūsčiai paklausė ji, iš anksto mėgaudamasi, kaip jis spurdės užspeistas į kampa. Ir iškart gavo pelnytą atpildą.

„Taip“, – trumpai atsakė daktaras.

Koks žiaurus žodis.

Roza atidarė duris.

– Mamyte, tu tik pažiūrėk, ką aš atsivedžiau!

Ir Lorelei užgniauzė kvapą.

Buvo metas, kai ji visko bijojo. Tamsos, zombių, valkatų, kurie, kaip įtikinėjo močiutė Nikolson, nusitempia nepaklusnias mergaites į tamsius kampus ir išdarinėja su jomis visokius siaubingus dalykus. (Kokius dalykus? Siau-bin-gus. Kuo migločiau apibūdinama, tuo baisiau.) Močiutė kalbėjo taip įtikinamai, kad Lorelė neabejojo: anksčiau ar vėliau ji neišvengs tų nelaimingųjų likimo.

Kartais pačios didžiausios baimės susirinkdavo draugėn ir

žadindavo ją vidurnakčiais: spintoje pasislėpę zombiai žiūrėdavo pro rakto skylutę pasirengę imtis juodų darbų.

„Ša, mažute, – ramindavo mama. – Čia tik sapnas. Mokykis skirti tikrus dalykus nuo įsivaizduojamų. Kartais bus nelengva – aš pati ilgai neįstengiau išmokti.“

Tada mama atsiguldavo šalia ir kuždėdavo jai į ausį:

„Nori, papasakosiu tau apie mergaitę, kuri pabėgo iš namų su klajojančiu cirku?“

Buvo sunku patikėti, kad bebaimė kovotoja, lengvai išvaikydavusi nakties baimes, ir išblyškusi būtybė, nukryžiuota tarp ligoninės paklodžių, – ta pati moteris. Lorelė manė, kad yra pasirengusi. Jai teko laidoti draugus, ji žinojo, kaip atrodo mirtis, ir netgi buvo gavusi BAFTA* premiją už mirštančios nuo vėžio moters vaidmenį. Bet dabar viskas buvo kitaip. Priešais gulėjo jos mama. Lorelę apėmė noras apsigręžti ir bėgti kur akys veda.

Ji liko stovėti vietoje. Roza pritariamai linktelėjo ir Lorelė užsitempė mylinčios dukters, lankančios motiną ligoninėje, kaukę. Ji priėjo prie lovos ir suspaudė trapią ranką.

– Na, štai, brangioji, aš jau čia.

Dorotės vokai suvirpėjo, tačiau taip ir liko užmerkti. Jos krūtinė tyliai pakilo ir nusileido, kai Lorelė palietė lūpomis pergamentinius skruostus.

– Atvežiau tau dovaną, bet iki rytojaus neiškęsiu, – Lorelė ištraukė iš rankinės dėžutę ir padelsusi nuvyniojo popierių. – Čia plaukų šepetys, sidabrinis. Šeriai minkštutėliai, manau, šerno. Nupirkau jį antikvarinėje parduotuvėje Naitsbridže ir atidaviau graviruotojui. Žiūrėk, dabar ant jo tavo inicialai. Nori, aš tave sušukuosiu?

Atsakymo ji nelaukė – jo ir nebuvo. Lorelė atsargiai perbraukė

* Britų kino ir televizijos meno akademija, teikianti kasmetinę premiją, kuri dažnai vadinama „Oskaro“ generaline repeticija.

šepečiu suplonėjusių lyg pūkas žilų plaukų sruogeles, kadaise vešlias ir tamsiai kaštonines.

– Štai šitaip, – tarė Lorelė ir padėjo šepetį, kad saulės spindulys kristų ant raidės „D“. – Štai šitaip.

Regis, Roza liko patenkinta. Padavusi seseriai albumą, kurį jau anksčiau buvo paėmusi nuo lentynos, ji ženklais parodė, kad atneš arbatos.

Seserys buvo griežtai pasiskirsčiusios vaidmenimis. Lorelė įsitaisė krėslė šalia lovos ir atsargiai atsivertė senutėlį albumą. Pirmoji nuotrauka buvo nespaltvota, išblukusi, išmarginta rudomis dėmėmis. Antroje įamžintą jauną moterį su skarele ant galvos, regis, užklupo iš netyčių, ir ji pakėlė ranką dengdamasi nuo fotografo. Šypsenoje sumišo susierzinimas ir nuostaba, o sprendžiant iš lūpų artikuliacijos, ji kažką sakė žmogui su fotoaparatu. Lorelė visada buvo linkusi manyti, kad mama čia juokais išsisukinėja nuo kurio nors iš močiutės svečių, tarp kurių buvo smulkių prekybos agentų, vienišų poilsiautojų, tylių valdininkų išblizgintais batais, visą karą pratapėjusių užnugaryje.

Lorelė padėjo albumą skersai nejudraus motinos kūno ir prabilo:

– Mama, žiūrėk, čia tu močiutės Nikolson pensione. Keturiasdešimt ketvirtieji metai, karas baigiasi. Ponios Nikolson sūnus dar negrįžo iš fronto, bet jau greitai šeiminkė pasiųs tave į miestą išpirkti maisto kortelių, o kai sugrįši, prie virtuvės stalo sėdės kareivis. Tu atpažinsi jį iš nuotraukos ant židinio lentynos, tik dabar jis bus vyresnis ir liūdnesnis, tačiau vilkės tokia pat kareiviška uniforma. Jis nusišypsos tau ir tu suprasi, kad visą gyvenimą laukei šito vyro.

Lorelė pervertė puslapį ir nykščiu palygino laiko užraitytą kamputį.

– Tu ištekėjai vilkėdama suknele, kurią pati pasisiuvai iš tiulio. Medžiagą tokia proga paaukojo tavo būsima anyta. Tu šaunuolė, mama, nemanau, kad močiutė Nikolson lengvai atsisveikino su svečių kambario užuolaidomis. Naktį prieš vestuves kilo audra ir tu būgštavai, kad ryte lis. Tačiau nerimauta be reikalo. Debesys išsisklaidė ir visi aplinkui kalbėjo, kad tai geras ženklas. Tačiau tu vis tiek apsidraudei: ant viršutinės bažnyčios laiptų pakopos stovėjo ponas Hačas, kaminkrėtys. Ir tu paliepei tėčiui, kad sėkmei duotų jam pinigų nupirkti batus vyresnėliui sūnui.

Pastaraisiais mėnesiais Lorelė abejojo, ar motina ją girdi, nors užjaučianti slaugytoja įtikinėjo, kad taip manyti nėra jokio pagrindo, ir kartais, vartydama nuotraukų albumą, Lorelė leisdavo sau pafantazuoti: prikurdavo vieną kitą detalę ar šalutinį personažą. Airisė jos fantazijoms nepritarė, sakydavo, esą mamos istorija vertinga savime ir Lorelė neturinti teisės nieko gražinti. Tačiau išgirdęs apie tai daktaras tik gūžtelėjo pečiais ir pareiškė, kad svarbiausia kalbėti su motina ir visai nesvarbu, ar tai, ką sakai, yra tiesa.

„Tiesą sakant, panele Nikolson, žmonės neturėtų tikėtis, kad jūs kalbėsite vien tiesą“, – pamerkė jis Lorelei.

Nors ir sulaukusi palaikymo, ji pasipiktino. Norėjo priminti šiam akiplėšai neįtikėtinai juodais plaukas ir nenatūraliai baltais dantimis, kad tarp aktoriaus vaidybos ir apgaulės esama esminio skirtumo, tačiau kokia nauda aptarinėti filosofinius dalykus su žmogumi, kurio marškinių kišenėlėje styro pigus golfo lazdos formos rašiklis?

Lorelė vertė puslapius ir matė savo pačios vaikystės nuotraukas: mažylė Lorelė miega lovelėje prie sienos, išpieštos žvaigždėmis ir fejomis; suraukusi antakius sėdi motinai ant rankų; žvaliai trepsi per seklumą, užtikrintai artėdama prie akimirkos, kai kitų

pasakojimai užleidžia vietą saviems prisiminimams. Lorelė pervertė puslapį ir išleido į laisvę triukšmingas seseris. Jos pirmieji sąmoningi prisiminimai buvo susiję su seserų atsiradimu. Štai jos kepurėnėsi per aukštą žolę, štai mojuoja pro namelio medyje langą, o čia stovi išsirikiavusios Žaliosios Lomos fone, sušukuotos ir išpuoštos kažkokiam seniausiai pamirštam žygiui į svečius.

Kai gimė seserys, naktinės Lorelės baimės dingo. Tiksliau, jas pakeitė kitos. Ji nebebijojo bufete gyvenančių zombių, pabaisų ar kitų pasakiškų padarų antplūdžio. Lorelė pradėjo sapnuoti didžiulius potvynius, pasaulio pabaigą, karus ir jai visada tekdavo vienai rūpintis jaunėlėmis seserimis. Ji tvirtai įsiminė žodžius, kuriuos kadaise pasakė mama: „Prižiūrėk seseris. Tu vyresnė ir esi už jas atsakinga.“ Daug vėliau Lorelė susivokė, kad mamos priesakas slėpė seną skausmą – ji turbūt prisiminė jaunesnįjį brolių, žuvusių nuo bombos per Antrąjį pasaulinį karą. Vaikams būdinga pernelyg susitelkti į save, ypač vaikams iš laimingų šeimų. O Nikolsonai buvo pavyzdinė šeima.

– O čia Velykos. Dagnė sėdi vaikiškoje kėdutėje, vadinasi, jau penkiasdešimt šeštieji metai. Žiūrėk, sugipsuota Rozos ranka, šįkart kairė. Airisė vaiposi antrame plane, bet neilgai ji smaginsis. Mama, ar prisimeni? Airisė aptiko šaldytuve krabus, kuriuos išvakarėse buvo sužvejojęs tėtis, ir juos sušveitė. Tėtis atidarė šaldytuvą – o ten vieni kiautai! – Ir tai, kiek Lorelė prisiminė, buvo vienintelis kartas, kai tėtis rimtai supyko. Airisė palindo po sofa (tik ten tėtis, grasinantis iškaršti nenaudėlei kailį (tušti žodžiai, bet verčiau nerizikuoti), negalėjo pasiekti), maldavo pasigailėti ir įkišti per plyšį knygą apie Pepę Ilgakojinę. Prisiminimai sušildė širdį. Lorelė jau buvo spėjusi pamiršti, kokia juokinga būdavo pikčiurna Airisė.

Kažkas išslydo iš albumo ir nukrito ant grindų, Lorelė pakėlė

nuotrauką. Keista, niekada nebuvo jos mačiusi. Senoje nespalvotoje nuotraukoje susiėmusios už parankių stovėjo dvi besijuokiančios merginos. Kambarį puošė vėliavėlės, pro langą už kadro krito saulės spinduliai. Lorelė pažvelgė į nuotraukos nugarėlę, ten buvo tik data: tūkstantis devyni šimtai keturiasdešimt pirmųjų gegužė. Kaip keista. Šeimos albumą Lorelė buvo ištyrinėjusi skersai ir išilgai, o šios nuotraukos niekada nematė.

Durys atsidarė, įėjo Roza. Ant lėkštučių jos rankose šokčiojo du skirtingi puodeliai.

Lorelė kilstelėjo nuotrauką.

– Roza, ar esi ją mačiusi?

Roza pastatė puodelius ant stalo, prisimerkusi pažvelgė į nuotrauką ir nusišypsojo.

– Radau ją fermoje gal prieš porą mėnesių ir pamaniau, kad turėtum įklijuoti į albumą. Argi ne keista sužinoti apie mamą kažką naujo, juoba dabar?

Lorelė įdėmiai išžiūrėjo į nuotrauką. Sugarbanoti merginų plaukai perskirti šoniniu sklastymu, sijonai vos dengia kelius. Viena laiko rankoje cigaretę. Taip, žinoma, nuotraukoje mama. Bet kaip neįprastai ji pasidažiusi! Kokia nepanaši į save!

– Keista, – tarė Roza. – Niekada nemaniau, kad ir ji kadaise buvo tokia.

– Kokia?

– Jauna. Kad galėjo nerūpestingai plepėti su drauge.

– Tikrai niekada?

Beje, ką čia slėpti, Lorelė galvojo lygiai taip pat. Jai ir jiems visiems mama atsirado pasaulyje tada, kai atsiliepė į močiutės skelbimą ir pradėjo dirbti jos pensione. Žinoma, jie žinojo, kad mama gimė ir užaugo Koventryje, prieš pat karą atvažiavo į Londoną ir kad visi jos artimieji žuvo per bombardavimą. O dar Lorelė

žinojo, kaip sunkiai mama išgyveno šeimos netektį. Dorotė Nikolson nuolatos kartodavo vaikams: šeima – vienintelis dalykas, dėl kurio verta gyventi. Kartą, kai vyresnioji dukra kažkaip itin bjauriai nusižengė, motina paėmė ją už rankos ir neįprastai kietai pasakė: „Nekartok mano klaidų, Lorele. Pasistenk suprasti, kas iš tikrųjų yra svarbu. Kartais saviškiai atrodo tau nepakenčiami, tačiau artimesnių už juos tu neturi visame pasaulyje.“

Dorotė niekada nepasakojo apie savo ankstesnį gyvenimą, kol nebuvo sutikusi Stiveno Nikolsono, o vaikai neklausinėjo. Turbūt tai normalu, sutrikusi pamanė Lorelė. Vaikai nenori tikėti, kad iki jiems atsirandant pasaulyje tėvai galėjo turėti kažkokį savo gyvenimą. Užtai dabar, apžiūrinėdama nuotraukoje nepažįstamąją, Lorelė nesitvėrė smalsumu.

Jos karjeros pradžioje žinomas režisierius taisydamasis akinius pareiškė, esą pagrindinių veikėjų vaidmenys – ne jai. Lorelė ilgai liejo ašaras, valandų valandas sukinėjosi prieš veidrodį bergždziai ieškodama išskirtinių bruožų, kol kartą, padauginusi išgerti, nusprendė nusikirpti ilgus plaukus. Ir tai buvo jos aktorės karjeros posūkio taškas. Lorelės pašaukimas tapo charakteriniai vaidmenys. Tas režisierius pakvietė ją vaidinti pagrindinės veikėjos seserį, ir šis darbas atnešė jai pirmąją pripažinimą. Žiūrovus stebino jos gebėjimas visiškai ištirpti kuriamuose personažuose, o Lorelė žinojo vieną dalyką: kiekvienas personažas turi paslaptį, reikia tik ją atskleisti. Lorelė buvo tikra svetimų paslapčių atskleidimo meistrė. Sužinok, kas slepiasi giliai viduje – ir sugriebsi esmę.

– Ar suvoki, kad čia – pati seniausia jos nuotrauka? – Roza palinko prie sesers ir padvelkė į ją levandų aromatu.

– Tikrai? – Lorelė buvo besiekianti cigaretės, susigriebė, kur esanti, ir vietoje cigaretės čiupo puodelį su arbata.

Tąnystėi mamai klievo nepažai išmėginimu. Kodėl ankščiau

© Gillian van Niekerk

Australijoje gimusi Kate Morton – perkamiausių knygų sąrašų viršūnėse besipuikuojančių romanų autorė. Jos knygos 34 kalbomis išleistos daugiau nei 40 pasaulio šalių. Lietuvių kalba išleisti romanai „Rivertono dvaro paslaptis“, „Užmirštas sodas“, „Tolimos valandos“, „Paslapčių saugotoja“.

Sužinokite daugiau autorės tinklalapyje
www.katemorton.com.

1961 metai. Kaitrią vasaros dieną, kai visa šeima savo fermoje Safolke mėgaujasi iškyla prie upelio, šešiolikmetė Lorelė, pasislėpusi namelyje medyje, svajoja apie jos laukiančią šviesią ateitį. Tačiau, nespėjus ateiti vakarui, ji taps sukrečiančio nusikaltimo, kuris daug ką pakeis, liudininke.

2011 metai. Pripažinta aktorė Lorelė, persekiojama prisiminimų ir negalėdama pamiršti vieno kraupaus nutikimo, grįžta į tėvų namus ir ima dėlioti paslaptinę šeimos istoriją. Pasakojimą apie tris nepažįstamuosius iš labai skirtingų pasaulių – Dorotę, Vivjeną ir Džimį, kurie netyčia susitiko karo metais Londone ir kurių gyvenimai aistringai ir visiems laikams susipynė.

„Paslapčių saugotoja“ – romanas apie mįslingą žmogžudystę ir viską išstveriančią meilę.

Nuostabiai parašytame, dėmesį prikaustančiame romane Kate Morton subtiliai tyrinėja šeimos paslaptis ir išdavystes.

People

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos